

Veel Orgels zijn gevaarlijk - COLUMN

Laatst had ik als ingehuurd organist dienst in een kerk in Zuid-Holland. Ik moest spelen tijdens de uitvaartplechtigheid. Met een vaag wuivend gebaar werd mij de weg gewezen: de trap op, de linkerdeur door, over de zolder heen lopen, achter het orgel langs, en dan ziet u het vanzelf. Ik kon een blik van ongeloof nauwelijks voor mij houden. Wat een routebeschrijving! Ik ging de trap op, en opende de deur. Een heel stoffige zolder, met borrelende radiatoren was de volgende etappe van mijn wandeling. Omdat ik allergisch ben voor stof, was ik er niet zo blij mee. Na enkele malen bijna mijn kale bats gestoten te hebben, en nadat ik talloze volgepropte bananendozen gepasseerd was (met daarin onverkoopbare waren), zag ik het deurtje naar de speeltafel. Ik kon door een smeedijzeren hek, de kerkzaal in kijken. Wel zo handig. Al spelend maakte ik de balans op: geen brandwerende deuren, heel veel hoog ontvlambare troep op de zolder, geen brandwerende deur naar de "orgelkamer," een zachtboard plafond, en een smeedijzeren hekje wat je zo uit de vier haakjes wipt. Daar wil je niet onder staan... Wat, als hier nu brand uitbreekt? Moet ik dan vier meter naar beneden springen? Geen touwladdertje te bekennen. En als de orgelmotor vlam vat, zit ik dus als een rat in de val. Daaraan denkend, ben ik voornemens om mijn "eigen orgels" eens op veiligheid te onderzoeken. Ik ga er van uit dat het gemakkelijker is om een bonnetje in te leveren voor wat aanpassingen, dan en letselzaak aan te spannen richting het bestuur van het Huis des Heeren. Hoe veilig is jouw werkplek?

De schrijver is werkzaam in de zakelijke dienstverlening en actief als Kerkmusicus. Inspiratiebron voor zijn columns is de medemens in zijn of haar omgeving en het geloof. Door brede oriëntatie op mens, maatschappij en geloof komt de schrijver in contact met mensen van uiteenlopende aard en overtuiging.